

SOMAN CHAINANI

EEN WARE
KONING

Vertaling Karin de Haas
Illustraties Iacopo Bruno

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Soman Chainani

Oorspronkelijke titel: *The School for Good and Evil: One True King*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2020 Iacopo Bruno

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1776 1

ISBN 978 94 027 7513 6 (e-book)

NUR 284 & 285

Eerste druk augustus 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Children's Books, een divisie van HarperCollinsPublishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor alle Lezers, de Goede en de Kwade

IN HET OEROUDE WOUD
STAAT EEN SCHOOL VAN GOED EN KWAAD
TWEE TORENS IN HET BOS
ÉÉN VOOR WIE PUUR IS
EN ÉÉN VOOR WIE SLECHT IS
JE KUNT NIET ONTSNAPPEN
JE KUNT ER ALLEEN UIT WEGKOMEN
DOOR IN EEN SPROOKJE TE STAPPEN

DE HEKSENKRING

Bedorven snoep

Sommige sprookjes zijn al vanaf het begin verpest.
Sommige sprookjes zijn door en door verrot.

Zoals het sprookje dat haar moeder het leven had gekost, dacht Hester, terwijl ze zich door het donkere bos haastte. Haar moeder was rustig bezig geweest in haar snoephuisje toen twee jonge vandalen zich door haar dak hadden gegeten. In haar bedje was de kleine Hester ontwaakt uit een dutje

en ze had in de gezichten gestaard van twee brute kinderen met dikke, met snoepkruimels besmeurde wangen. De kinderen hadden één blik op het kind geworpen, dat ze zojuist tot wees hadden gemaakt, en waren er als lafbekken vandoor gegaan, een verminkt gezin achterlatend. En ze waren ervoor belóónd, toegejuicht als helden, terwijl haar moeder was verbrand in een oven. Sinds die dag rook Hester, wanneer ze aanvoelde dat er ergens iemand onrecht werd aangedaan of dat er iets niet klopte in een sprookje, de misselijkmakende en zure stank van bedorven snoep.

En dat rook ze nu ook.

Het verhaal in kwestie was kort, een opsomming van simpele feiten, maar Hesters hele lichaam was geprikkeld, als een kat tussen de slangen. Ze wist niet hoelang het daar al stond, hoog boven het Eindeloze Woud; maar toen ze na een lange ondergrondse reis vanuit Gnomenland was opgedoken, had de boodschap van Leeuwendos haar opgewacht.

De bruiloft van koning Rhian en prinses
Sophie zal plaatsvinden zoals gepland,
komende zaterdag, bij zonsondergang, in
kasteel Camelot. Alle burgers van het Woud
zijn uitgenodigd om de bruiloft bij te wonen.

Net als de andere boodschappen van koning Rhian was deze geschreven in goud, afgetekend tegen de wolken. Rhian was ontmaskerd als leugenaar, en het was bekend dat al zijn epistels valstrikken waren. Maar dit bericht was ongebruikelijk bescheiden van toon. Kaal en eenvoudig... En toch gladjes, al kon ze niet precies zeggen waarom...

Er verscheen een schaduw naast haar.

‘Dit slaat nergens op, Hester. We moeten nú omkeren,’ zei Anadil. Ze droeg een zwarte capuchon die een schaduw wierp over haar witte haren en haar rode ogen. ‘Sophie heeft ons verraden. Ze trouwt bij zonsondergang met Rhian. Vanáavond. Dat staat in die boodschap. En de zon gaat snel onder. We moeten terug naar Camelot en die bruiloft tegenhouden, of we gaan allemaal dóód.’

Hester negeerde haar en staarde naar de lichtjes van Borná Coric, die vóór hen schitterden. Zodra zij en haar vrienden dit nieuwe koninkrijk betraden, zouden ze op hun tellen moeten passen. Net als alle andere burgers in het Woud maakten de bewoners van Borná Coric ongetwijfeld jacht op leerlingen van de School van Goed en Kwaad.

Een tweede schaduw dook naast haar op.

‘Ani heeft gelijk,’ zei Dot, die eveneens een zwarte capuchon over haar hoofd had. ‘Het gaat ons sowieso nooit lukken om de grotten binnen te komen; dat is onmogelijk. Maar als we nu omkeren, kunnen we in een bloemenmetro uit Ravenboog glippen. Dan zijn we nog net op tijd terug in Camelot om de bruiloft tegen te houden –’

‘En Merlijn achterlaten?’ zei Hester. ‘Dat was de opdracht die Killer ons heeft gegeven. Red de tovenaars uit de grotten van Contempo. Red ons sterkste wapen. Die bruiloft is niet onze missie. Sophie is niet onze missie. Merlijn is onze missie. En als er één ding is waar onze heksenkring voor staat, dan is het wel dat we onze beloftes nakomen.’

Ze beende naar voren, maar Anadil versperde haar de weg.

‘Onze belofte is zinloos als Rhian de Enige Ware Koning wordt!’ zei de bleke heks. ‘Hij heeft twee dingen nodig. Dat alle honderd koninkrijken hun ringen verbranden. En dat hij met Sophie trouwt en haar tot zijn koningin maakt. Als hem dat allebei lukt, kan hij de krachten van de Verteller opeisen. Dat de bruiloft bij zonsondergang plaats zal vinden, betekent dat alle ringen al weg zijn! Het huwelijk tussen Rhian en Sophie is de laatste stap. Dat heeft Sophie ons in Gnomenland verteld. Als zij eenmaal Rhians koningin is, wordt Leeuwendos de nieuwe Verteller. Dan kan Rhian alles schrijven wat hij wil en het uit laten komen! Met één pennenstreek kan hij koninkrijken wegvagen, onze vrienden vermoorden en óns vermoorden! Ons verhaal zal afgelopen zijn.’

‘Alle ringen kunnen niet weg zijn, want Nottingham heeft er nog eentje. Dots vader heeft er nog eentje,’ merkte Hester ijzig op. ‘En de sheriff zou zijn ring nooit voor koning Rhian verbranden. Hij haat hem nog meer dan wij hem haten. Zelfs als de sheriff zou sterven, zou Dot zijn ring erven. En we zullen alles doen wat in onze macht ligt om Dot én die ring te beschermen. Precies zoals we van plan waren voor Merlijn.’ Ze schoof langs de andere twee heen en trok haar capuchon nog wat verder over haar hoofd.

‘Snap je het dan niet? Sophie trouwt met hem!’ riep Anadil. ‘Om zichzelf te beschermen of om koningin van Camelot te worden.’

‘Denk je nou echt dat Sophie met Rhian zou trouwen?’ vroeg Hester uitdagend. ‘Nadat ze ons heeft geholpen aan hem te ontsnappen?’

‘Dat schreef Rhian,’ redeneerde Dot. ‘Het staat in zijn verhaal.’

‘Zijn verhaal,’ zei Hester, starend naar de hemel. ‘Iets aan dat bericht klopt niet. En tot ik erachter ben wat dat is, houden we ons aan ons plan. Bovendien, als ik één ding heb geleerd over Sophie, dan is het wel dat ze een betere heks is dan wij allemaal. Ik weet zeker dat ze de koning precies heeft waar ze hem hebben wil.’

‘Hester, de zon gaat binnen een uur onder,’ zei Anadil dringend.

‘Des te meer reden om Merlijn snel te vinden. Hij is onze beste kans om Rhian te verslaan. Daarom heeft Rhian hem gevangengezet in de grotten.’

‘Waarom heeft hij Merlijn dan niet gewoon vermóórd? Het zou best kunnen dat Merlijn al dood is, of dat hij zijn Tovenarswens heeft gebruikt en dat we nu bezig zijn met een zinloze missie die ons óók het leven gaat kosten.’

‘Tovenarswens?’ vroeg Dot. ‘Is dat de wens die je doet in de grot van Aladdin?’

‘Dat is een Djinnwens, sufferd. Geen wonder dat je bent gezakt voor het vak van Lesso,’ zei Anadil. ‘Tovenars krijgen allemaal één wens. Ze gebruiken hun Tovenarswens om te kiezen hoe en wanneer ze sterven.’

‘En Merlijn zou die wens nooit gebruiken zolang wij nog in gevaar verkeren,’ zei Hester minachtend, terwijl ze de hekken van Borna Coric naderden.

‘Laten we aannemen dat hij in die grotten zit,’ zei Anadil. ‘De grotten van Contempo zijn tijdvalstrikken. Als je er een paar seconden binnen bent, kom je er jaren ouder uit. En Merlijn zit er al wéken.’

‘Gaan jullie dan maar zonder mij terug,’ zei Hester uitdagend, en ze maakte aanstalten om door het hek te stappen.

Ze bleef echter abrupt staan.

En Anadil en Dot ook.

De bosgrond was verdwenen en vervangen door de hemel. De heksen bevonden zich niet langer op een zandpad; ze stonden op de zonsondergang, een canvas van paars en roze. De boodschap van Leeuwendos be-

vond zich nu aan hun voeten en plaveide de weg die voor hen lag. Iedere gouden letter had de omvang van een huis, onder hun laarzen in de horizon uitgesneden, zodat de aankondiging van de bruiloft van koning Rhian het nieuwe pad was geworden.

Terwijl de heksen er voetje voor voetje overheen schuifelden, in verbaasde stilte, rook Hester opnieuw die geur van bedorven snoep. Met haar blik omlaag speurde ze Rhians woorden af naar de bron van de verrotting...

‘Hester?’ zei Dot, die met open mond omhoogkeek.

Hester knipperde met haar ogen.

Niet alleen de hemel hing ondersteboven.

Het hele kóninkrijk van Borna Coric hing ondersteboven.

Ze had over dit omgekeerde land gehoord, waar de wereld op zijn kop stond, maar het was iets heel anders om het in het echt te zien. Hier stond de aarde hoog aan de hemel, een plafond van zand en aarde, en de hemel was verankerd waar de grond zou moeten zijn. Paarse bonenstaken ontsprongen aan het zanderige dak en strekten zich uit naar de platte ondergrond van wolken.

Gekapseisde huisjes waren naast de bonenstaken genesteld, en ook de bewoners hingen ondersteboven, samen met hun meubilair en hun bezittingen, bevrijd van de wetten van de zwaartekracht. Paarse ladders van klimplanten en katrollen verbonden de bonenstaken als wegen met elkaar, en een omgekeerde brug van bloemen verbond het dorp met het Hoofdplein. De heksen liepen in de richting van deze drukke arena met verschillende niveaus van omgekeerde winkels, die tussen gigantische omgekeerde standbeelden waren gebouwd. Koninklijke standbeelden, zag Hester nu. De stenen hoofden van de koning, de koningin en de koningskinderen van Borna Coric waren verankerd in de hemelondergrond, en de voeten van de beelden staken hoog boven het koninkrijk uit. Van dichtbij viel het Hester op dat de gebeeldhouwde gezichten van de koning en de koningin er vreemd jong uitzagen. Bijna net zo jong als hun kinderen.

‘Creepy,’ mompelde Anadil. Terwijl de mensen boven hen ondersteboven rondscharrelden, bleven de heksen verstopt in de schaduwen van de beelden. ‘We gaan hier opvallen, Hester. We zijn de enigen die hun hoofd

omhoog hebben. Bovendien zouden de grotten omringd moeten zijn door een giftige zee. Ik zie niet eens wáter, laat staan een zee. Jij?’

‘Die moet hierachter liggen,’ zei Hester. Ze ging op haar tenen staan, maar ze zag alleen nog maar meer winkels en beelden. ‘We moeten erdoorheen zien te glijpen zonder dat iemand ons herkent.’

‘En dan een giftige zee oversteken die we niet eens kunnen vinden,’ voegde Anadil eraan toe. ‘En ons vervolgens illegaal in vervloekte grotten wagen.’

‘Als je je ratten nog had om te verkennen, zou je nuttig zijn in plaats van een blok aan ons been,’ zei Hester bits.

‘Eentje is dood. Eentje wordt vermist. De derde heeft Merlijn gevonden en Dovey verteld waar hij is. We zijn hier dankzij mijn rat. Dus wie is er hier nou nuttig?’ snauwde Ani terug.

Maar Hester sloop al naar voren, omhoogturend naar de omgekeerde winkelgevels. In Borna’s Broodzaak vulden omgekeerde bezoekers karretjes met stokbroden, brioches en omgekeerde taarten, terwijl hordes paarse motten bij Kleermakers Op Z’n Kop kleding repareerden voor wachtende klanten. Daarnaast, bij Sylvia’s Salon, bladerden mannen en vrouwen in omgekeerde stoelen door kranten terwijl zwevende sylfen hun haar knipten. De gezichten van de klanten waren niet in het minst rood of gezwollen, alsof hun lichamen eraan gewend waren om in de verkeerde richting te leven.

‘Is de wereld al niet ondersteboven genoeg zonder dat hij daadwerkelijk ondersteboven hangt?’ vroeg Anadil zich verwonderd af.

‘Misschien zien ze de dingen helderder op die manier,’ opperde Hester.

‘Eh... Ik zou zeggen dat deze groep net zo blind is als de rest,’ zei Anadil.

Hester volgde de blik van haar vriendin naar een overkoepeld theater dat als een kerstbal aan het puntje van een paarse bonenstaak hing. In het theater – de Borna Bowl, volgens de tekst op de luifel – keek een volle zaal ondersteboven naar een tovercast van de kroning van koning Rhian, die in spookbeelden van grijs licht werd afgespeeld. De toeschouwers keken ademloos toe terwijl de tovercast de bekende scène toonde waarin Rhian Sophie in haar stijve jurk met ruches tegen zich aan klemde. Ondertussen werd bij omgekeerde kraampjes merchandise van de Leeuw verkocht: mokken, T-shirts, petten, buttons...

‘Is dit wat ze hier doen om zichzelf te vermaken? Keer op keer naar de kroning van die lamzak kijken?’ vroeg Hester, die Rhians toespraak van deze afstand niet kon horen.

‘Waarschijnlijk zenden ze het ieder uur uit.’ Anadil hield haar hoofd scheef om het beter te kunnen zien. ‘Wel raar. Ik kan me niet herinneren dat de kroning via een tovercast is uitgezonden.’

Een gezin met een bruine huid en kleurrijke kleding passeerde hen op de hemelweg. Net als de heksen hadden ze hun hoofd geheven en staarden ze naar de Borna Bowl en de rest van het omgekeerde koninkrijk. Dat zijn vast toeristen uit Drupathi, dacht Hester. Zij en Ani forceerden een glimlach, die de passanten beantwoordden voordat ze verbaasd naar Dot keken. Dot, die een stukje achter hen liep, zoog chagrijnig op plantenbladeren die ze met haar gloeiende vinger in chocolade had veranderd.

‘Straks zien ze je gloed nog!’ siste Hester, terwijl ze Dot de schaduwen in trok. ‘En loop niet zo te mokken!’

‘Dat komt gewoon door wat je daarstraks zei...’ zei Dot klaaglijk. ‘Als papa sterft, gaat de ring van Nottingham niet naar mij. Hij heeft het testament veranderd nadat ik Robin Hood had bevrijd. Volgens mij heeft hij dat nooit teruggedraaid.’ Met een trillende wijsvinger veranderde ze nog meer bladeren in chocolade. ‘Dat Rhian met Sophie trouwt, zou kunnen betekenen dat Rhian papa’s ring al heeft. Vanwege mij. Omdat papa mij de ring niet toevertrouwde. Wat betekent dat papa door mij misschien wel... Misschien wel...’

Voor het eerst werd Hesters kille façade zachter. ‘Zo denkt deze heksenkring niet,’ zei ze, terwijl ze haar hand om Dots wijsvinger vouwde en de gloed liet doven. ‘Denk eens aan alles wat we hebben gedaan om hier te komen. We hebben allemaal ons aandeel geleverd. De wolven zouden ons niet hebben geholpen als jij ze niet had omgekocht met chocoladesneeuw. Het vliegend tapijt zou ons niet door de tunnels hebben gevlogen als Ani het niet had bedreigd met een ontrafelspreuk. We leven nog, Dot. We zijn bijna bij Merlijn. Hoe je vader ook over je dacht toen hij zijn testament veranderde, zo denkt hij nu niet meer over je. Hij houdt van je. Genoeg om zijn krachten te bundelen met zijn aartsvijand Robin Hood om jou te beschermen. Waar hij ook is, hij zou willen dat je onze missie af zou maken.’

Dot staarde naar haar schoenen terwijl ze hierover nadacht. Toen adem-

de ze diep in en gooide haar chocolade weg. 'Ik denk nog steeds dat Sophie is teruggegaan naar Rhian. Precies zoals het in de boodschap staat. Hetzelfde verhaal als toen ze terugging naar Rafal. Ze brengt te veel tijd door met Agatha en Tedros, en dan wordt ze jaloers en wanhopig en gaat ze iedere jongen kussen die niet voor haar wegrent, zelfs een leugenachtig, moordzuchtig varken.'

'Het zou erger kunnen,' merkte Hester op. 'Ze zou ook een Slang kunnen kussen.'

Dot moest lachen.

Een kille windvlaag joeg over het plein, zodat de heksen dieper weg-doken in hun capuchons en de tovercast in het koepeltheater begon te trillen. Toen ving Hester een geur op... Een geur die haar spieren liet verstrakken en haar demon liet sidderen...

'De zee,' zei ze, zich omdraaiend naar haar vriendinnen. 'Hij is vlakbij.'

Ze ging hun voor, drie meisjes die als vleermuizen over de donker wordende hemelondergrond gleden, oppassend dat ze niet werden beschenen door de gloed van de omgekeerde lantaarns die aanfloekten naast de bonenstaken. Hester leidde de heksenkring langs de Borna Bowl, terwijl de stem van Rhian steeds luider klonk en de zoute geur van de zee sterker werd...

'Wacht! Kijk naar haar jurk!' flapte Dot eruit.

'Sst!' fluisterde Ani.

'Maar dat is niet wat Sophie bij Rhians kroning droeg,' drong Dot aan. 'Weet je zeker dat het een herhaling is?'

Hester bleef abrupt staan.

Anadil ook.

Alle drie hielden ze hun hoofd scheef en bestudeerden de omgekeerde tovercast. Een doorzichtige Rhian hield een doorzichtige Sophie vast.

'Burgers van het Woud, ik had niet verwacht ooit een dag als deze te zullen meemaken. Vanochtend heb ik ontdekt dat Japeth van het Vossenwoud, mijn broer, mijn vazal, heeft samengespannen met Tedros en Agatha om mij van de troon te stoten,' sprak Rhian. 'Ik dacht dat mijn broer de Adelaar naast mijn Leeuw was. In plaats daarvan bleek hij een Slang. Maar de Leeuw wint altijd. Tegen de tijd dat jullie deze tovercast zien, zit Japeth opgesloten in de kerkers en zal niemand hem ooit terug-

zien. Ons Woud wordt belegerd door rebellen, en ik kan zelfs mijn eigen vlees en bloed niet vertrouwen. Ik ben de enige die ons kan beschermen. Ik ben de enige die onze vijanden kan straffen. Ik ben de enige die het Woud veilig kan houden.'

'Dot heeft gelijk. Dit zijn geen beelden van de kroning,' zei Anadil. 'Dit is... nú.'

'Dikke pech, de Slang is weg,' zong Dot. 'In elk geval heeft Rhian één ding goed gedaan.'

Maar Hester bestudeerde de koning nog steeds: zijn kille stem, de leegte in zijn ogen, de krioelende draadjes op zijn jas, als glijdende schubben... Naast hem toonde Sophie een lege glimlach, alsof ze een marionet was die door Rhian werd bespeeld. De koning greep haar wat steviger vast.

'Maar een verrader kan ons koninkrijk niet van de glorie afhouden,' zei hij. 'En hoewel ik een vazal heb verloren, krijg ik er een koningin bij. Mijn bruiloft met mijn ware liefde zal plaatsvinden zoals gepland, en we zullen de ceremonie in het Woud tovercasten, zodat iedereen er getuige van kan zijn. Deze belofte doe ik jullie allemaal. Wanneer Sophie en ik verenigd zijn, zal álles in onze wereld mogelijk zijn.'

Hij keek naar Sophie, die braaf bleef glimlachen en direct in de tovercast sprak.

'Lang leve de Leeuw!' verkondigde ze. 'Lang leve de Enige Ware Koning!' Het tafereel bevroor en werd overschreven door magische woorden.

DE BRUILOFT VAN KONING RHIAN EN PRINSES SOPHIE

Live tovercast over dertig minuten

'Zie je wel, we hadden gelijk!' fluisterde Dot tegen Anadil. 'Sophie trouwt echt met Rhian!'

Maar Hester staarde gefixeerd naar het bevroren beeld van Rhian, naar de zwarte gaten van zijn pupillen, de listige trilling van zijn lippen... En langzaam gleed haar blik naar Sophie, gevangen in zijn armen, het licht in haar ogen gedoofd, de heks dood en verdwenen.

Plotseling rook ze het weer.

Die zure, misselijkmakende stank van verrotting.

Bedorven snoep.

‘De Slang is de Leeuw... De Leeuw is de Slang...’ mompelde ze.

Anadil fronste. ‘Hester?’

‘Wat is er?’ drong Dot aan.

De getatoeëerde heks draaide zich met een bleek gezicht naar hen toe.

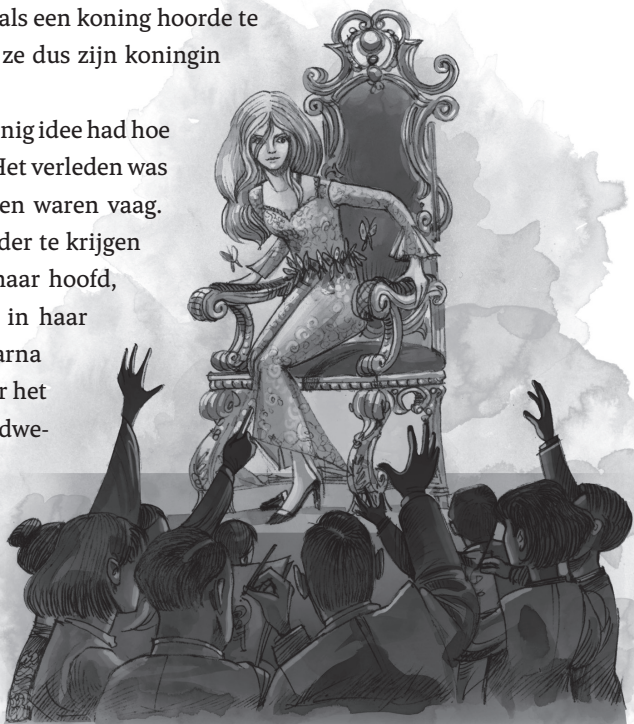
‘De wereld staat wérkelijk op z'n kop.’

Het meisje zonder verleden

Sophie voelde niet langer de drang om de jongen te vermoorden met wie ze op het punt stond te gaan trouwen.

Ze snapte ook niet meer waarom ze dat eerst wel had willen doen. Voor zover ze kon zien, was hij beeldschoon, welbespraakt en zelfverzekerd, precies zoals een koning hoorde te zijn. En binnenkort zou ze dus zijn koningin zijn. Dé koningin.

Niet dat ze ook maar enig idee had hoe ze dit punt had bereikt. Het verleden was wazig, haar herinneringen waren vaag. Iedere poging om ze helder te krijgen leidde tot een steek in haar hoofd, alsof er een ijzeren pin in haar hersens stak. Meteen daarna schoot ze weer terug naar het heden en was de pijn verdwenen, alsof ze opnieuw werd geboren, keer op keer op keer.

Pogingen om zich te herinneren waarom ze zo was geworden – een meisje zonder verleden – veroorzaakten alleen maar meer pijn, en het duurde dan ook niet lang tot ze stopte met het doorspitten van haar geheugen.

Ze wist alleen dat ze wakker was geworden in deze stijve witte jurk en dat ze vanavond zou trouwen met koning Rhian, de Leeuw van Camelot, de bewaarder van Leeuwendos en de redder van het Eindeloze Woud. Ze had nog geen tijd alleen met haar verloofde doorgebracht: het enige wat ze samen hadden gedaan, was een tovercast opnemen, die ze maar met moeite had kunnen volgen... Iets met een broer die verraad had gepleegd en rebellen in het Woud, en op het eind had ze trouw gezworen aan de Leeuw, haar aanstaande echtgenoot, precies zoals hij haar had opgedragen... Maar toch had ze geweten dat ze van hem hield, met lichaam en ziel. Terwijl ze naast hem zat, had ze zijn frisse geur opgesnoven en zich gekoesterd in de gloed van zijn gebruinde huid, die bijna té perfect was. Toen de tovercast was afgelopen, had hij met koude vingers over haar wangen gestreken, met samengeknepen ogen naar haar geglimlacht en gezegd: 'Ik zie je bij het altaar, liefste.' Sophies hart had een sprongetje gemaakt, alsof hij haar sprookjesprins was.

Ieder meisje zou een moord plegen om in haar schoenen te staan, dacht ze nu, terwijl ze haar neus poederde in het boudoir van de koningin en in de spiegel naar haar kroon van goudblonde vlechten en de protserige jurk keek. Ze had geen idee waar die jurk vandaan kwam of wie hem had gemaakt, maar nu ze op het punt stond om de pers van het Woud te woord te staan, wenste ze dat de jurk wat meer zwier had... Spaghettibandjes in plaats van mouwen, of iets van kleur rond het middel...

Prompt veranderde de jurk van vorm, alsof haar gedachten commando's waren. De mouwen krompen tot smalle bandjes over haar schouders, en rond haar heupen verscheen een riem van blauwe zijden vlinders. Sophie vertrok nauwelijks een spier. Hoe raar het ook was, de toverkracht van de jurk verraste haar niet, alsof ze dit eerder had meegemaakt, maar niet meer wist wanneer. Ze keek naar haar eigen ogen in de spiegel en zag een sprankeling, een groene schittering, als een licht in een tunnel... Toen was het verdwenen, even vlug als het was verschenen.

'De pers wacht, prinses,' zei een stem.

Sophie draaide zich om naar de commandant van de wacht, die in de deuropening van haar slaapkamer stond. Het goud van zijn jasje was be-

sprenkeld met opgedroogd bloed. Toen hij haar uit haar slaap had gewekt, had hij zich voorgesteld als Kei. Hij was razendknap, met haviksogen en vierkante kaken, maar zijn gezichtsuitdrukking was gekweld en somber, alsof hij werd opgejaagd door een geest.

Samen liepen ze naar de balzaal, waarbij Kei geen centimeter van haar zijde week. Ze zag dat hij haar steelse blikken toewierp, alsof hij wachtte tot ze iets zou zeggen. Alsof ze een geheim deelden. Het bezorgde haar een ongemakkelijk gevoel.

Er kwam eenwachter voor hen staan, een kerel met dun haar en een huid vol putjes. ‘Commandant, de plattegrond in de Kaartenkamer is helemaal afgefikt. Die waar je op ken zien waar de rebellen zijn!’

Kei schoof met zijn kaken. ‘Dat heeft een van de meiden of de kok mischien gedaan. Ik zal ze ondervragen.’

‘Maar dá was de kaart van de koning! Mot ik ’t ’m vertellen –’

‘Terug naar je post,’ beval de commandant, en hij loodste Sophie langs dewachter.

Sophie snapte niets van het verhaal van die kaarten, maar waar het ook over ging, Kei werd er nog chagrijniger van.

Hij zag dat Sophie naar hem keek.

Voor de eerste keer veranderde zijn gezichtsuitdrukking. Er verscheen een scherpe blik in zijn ogen die zich in haar geest boorde...

‘Ben je daar?’ fluisterde hij.

Sophie staarde in zijn grote donkere ogen... en ontwaakte toen uit haar trance. ‘Natuurlijk ben ik hier! Waar zou ik anders zijn?’ snauwde ze. ‘En hou eens op met die rare norske blikken. Je bent commandant van de wacht. De nieuwe vazal van de koning. Gedraag je daar ook naar, of ik zeg tegen de koning dat hij iemand moet vinden die geschikter is.’

Kei’s gezicht verstrakte. ‘Ja, prinses.’

‘Mooi,’ zei Sophie. ‘En maak meteen je jasje schoon. Tenzij er een coup wordt gepland in het kasteel, is het niet nodig om met bloed op je uniform rond te lopen alsof het iets is om trots op te zijn.’

‘Rhians bloed,’ zei Kei.

‘Pardon?’ vroeg Sophie, terwijl ze bleef staan.

‘Het is Rhians bloed,’ herhaalde Kei, opnieuw met die doordringende blik.